

35 "You shall not do an injustice in judgment, in measurement, in weight, and in quantity. 36 You shall have just scales, just weights, a just ephah, and a just hin. I am YHWH, your God, who brought you out from the land of Egypt.

35 לֹא תַעֲשֶׂה עוֹל בַּמִּשְׁפָּט
בַּמִּלָּה בַּמִּשְׁקָל וּבַמְטָרָה: 36 מֵאֹזְנֵי צֶדֶק אֲפָנֶי-
צֶדֶק אֵיפֶת צֶדֶק וְהֵן צֶדֶק יִהְיֶה לָכֶם אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

111

רמב"ם ה' ז' נקב"ס 3

יב. קשה עונשן של מדות יי יתור בעונשן של עריות = שיה
בינו לבין המקום = ויה בינו לבין חברו = וכל הכופר
במצות מדות ככופר ביציאת מצרים = שיהא תחלת
הצווי יי; וכל המקבל עליו מצות מדות - הרי זה מודה ביציאת
מצרים שהיא גרמה לכל הצוויין יי.

Rambam, Laws of Theft 7

112 The punishment for unjust measures is more severe than the punishment for immorality, for the latter is a sin against God only, the former against one's fellowman. If one denies the binding character of the commandment relating to measures, he denies in effect the Exodus from Egypt, which was the basis of the commandments;

but if one acknowledges the commandment relating to measures, he thereby acknowledges the Exodus from Egypt, which rendered all the commandments possible.

EXODUS 6:13

13 So the LORD spoke to both Moses and Aaron in regard to the Israelites and Pharaoh king of Egypt, instructing them to deliver the Israelites from the land of Egypt.

13 וידבר יהוה אל משה
ואל אהרן ויצוהם אל בני ישראל ואל-
פרעה מלך מצרים להוציא את בני-
ישראל מארץ מצרים: ט

13 Thus said the LORD, the God of Israel: I made a covenant with your fathers when I brought them out of the land of Egypt, the house of bondage, saying: 14 "In the seventh year each of you must let go any fellow Hebrew - who may be sold - to you; when he has served you six years, you must set him free." But your fathers would not obey Me or give ear. 15 Lately you turned about and did what is proper in My sight and each of you proclaimed a release to his countrymen; and you made a covenant accordingly before Me in the House which bears My name. 16 But now you have turned back and have profaned My name; each of you has brought back the men and women whom you had given their freedom, and forced them to be your slaves again.

17 Assuredly, thus said the LORD: You would not obey Me and proclaim a release, each to his kinsman and countryman. Lo! I proclaim your release - declares the LORD - to the sword, to pestilence, and to famine; and I will make you a horror to all the kingdoms of the earth.

EXODUS 23:12

12 ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבת למען ינוח שורך וחמורך וינפש בן אמתך והגור: 12 Six days you shall do your work, but on the seventh day you shall cease from labor, in order that your ox and your ass may rest, and that your bondman and the stranger may be refreshed.

Jeremiah 34: 8-17

8 The word which came to Jeremiah from the LORD after King Zedekiah had made a covenant with all the people in Jerusalem to proclaim a release among them - 9 that everyone should set free his Hebrew slaves, both male and female, and that no one should keep his fellow Judean enslaved.

10 Everyone, officials and people, who had entered into the covenant agreed to set their male and female slaves free and not keep them enslaved any longer; they complied and let them go. 11 But afterward they turned about and brought back the men and women they had set free, and forced them into slavery again. 12 Then it was that the word of the LORD came to Jeremiah from the LORD:

EXODUS 22: 20-23

20 You shall not wrong a stranger or oppress him, for you were strangers in the land of Egypt. 21 You shall not ill-treat any widow or orphan; if you do mistreat them, I will heed their outcry as soon as they cry out to Me, 22 and My anger will blaze forth and I will put you to the sword, and your own wives shall become widows and your children orphans.

The man or woman at home in the text is, by definition, a conscientious objector: to the vulgar mystique of the flag and the anthem, to the sleep of reason which proclaims "my country, right or wrong", to the pathos and eloquence of collective mendacities on which the nation-state—be it a mass-consumer mercantile technocracy or a totalitarian oligarchy—builds its power and aggressions. The locus of truth is always extraterritorial; its diffusion is made clandestine by the barbed wire and watch-towers of national dogma.

The survival of the Jews has no authentic parallel in history. Ancient ethnic communities and civilizations no less gifted, no less self-conscious, have perished, many without trace. It is, on the most rational, existential level, difficult to believe that this unique phenomenon of unbroken life, in the face of every destructive agency, is unconnected with the exile circumstance. Judaism has drawn its uncanny vitality from dispersal, from the adaptive demands made on it by mobility. Ironically, the threat of that 'final solution' might prove to be the greatest yet if the Jews were now to be compacted in Israel.

But there is a more central intimation. One need be neither a religious fundamentalist nor a mystic to believe that there is some exemplary meaning to the singularity of Judaic endurance, that there is some sense beyond contingent or demographic interest to the interlocking constancy of Jewish pain and of Jewish preservation. The notion that the appalling road of Jewish life and the ever-renewed miracle of survival should have as their end, as their justification, the setting up of a small nation-state in the Middle East, crushed by military burdens, petty and even corrupt in its politics, shrill in its parochialism, is implausible.

I cannot shake off the conviction that the torment and the mystery of resilience in Judaism exemplify, enact, an arduous truth: that human beings must learn to be each other's guests on this small planet, even as they must learn to be guests of being itself and of the natural world. This is a truth humbly immediate, to our breath, to our skin, to the passing shadow we cast on a ground inconceivably more ancient than our visitation, and it is also a terribly abstract, morally and psychologically exigent truth. Man will have to learn it or he will be made extinct in suicidal waste and violence.

The State of Israel is an endeavour—wholly understandable, in many aspects admirable, perhaps historically inescapable—to normalize the condition, the meaning of Judaism. It would make the Jew level with the common denominator of modern 'belonging'. It is, at the same time, an attempt to eradicate the deeper truth of unhousefulness, of an at-homeness in the word, which are the legacy of the Prophets and of the keepers of the text

OUR HOME LAND, THE TEXT
George Steiner

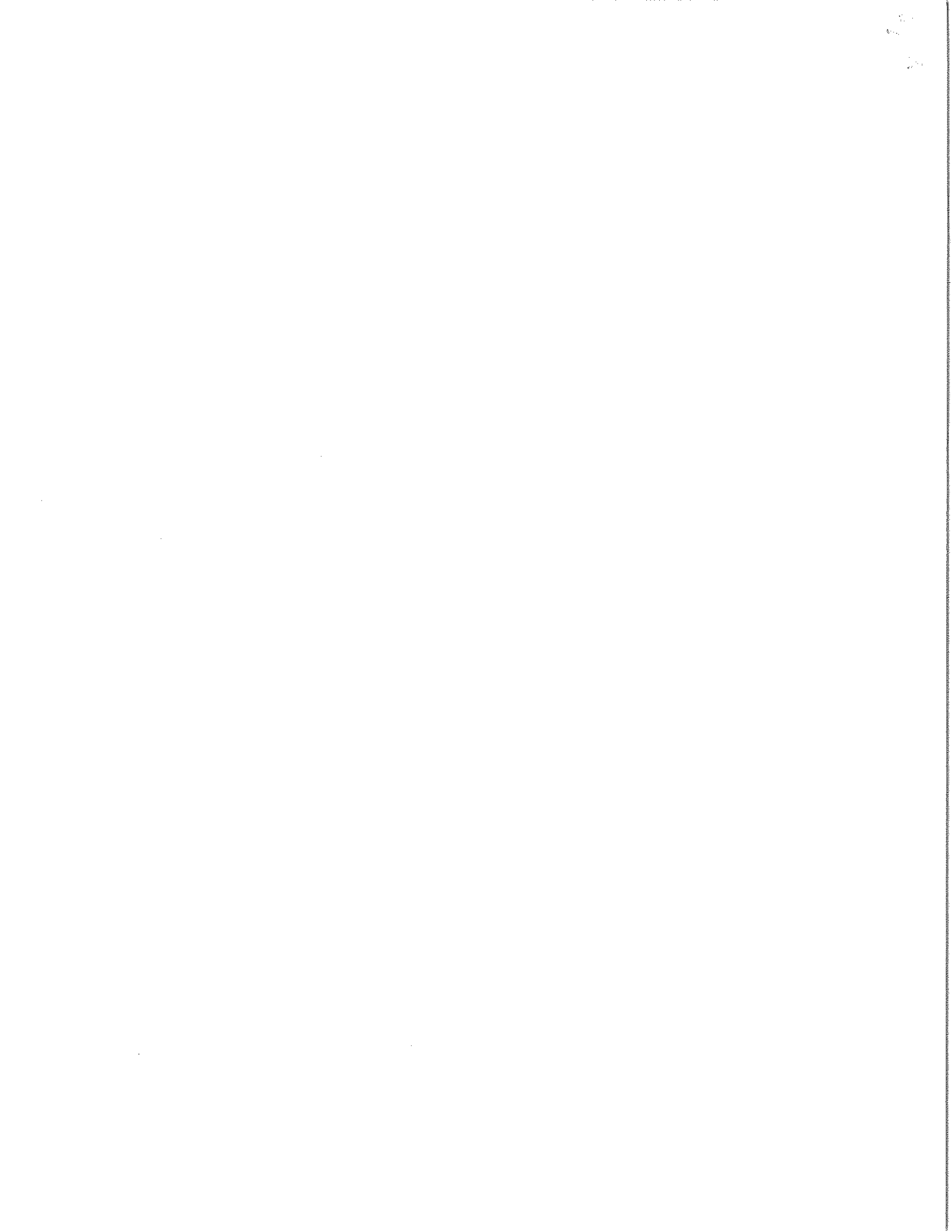
Early Zionists, therefore, used the Bible to reject the Talmud. Zionism claimed to be able to heal the diseased religious anthropology stemming from two thousand years of Diaspora. There is a deep similarity in spirit between early Zionist ideology and the critique of Judaism found in much traditional Christian theology. Students in Israeli schools know the history of the Bible. However, the majority are ignorant of the whole spiritual process that resulted from the creation of the Talmud. Anything that smacks of the centuries of exile is to be abhorred. Those centuries of Jewish history, it is implied, contained no great creative achievements. Rather, they are understood by many Israelis as no more than a series of persecutions and oppression. Nothing profoundly authentic and important could be learned from that history by the Zionist revolutionary who was creating a new kind of Jew and a new Judaic society.

Who among my circles in the Diaspora had thought of Judah Maccabee as a brilliant military strategist? The heroes of Hanukkah in my youth were those who had lit the menorah and rededicated the Temple in the talmudic description of Hanukkah, the military aspect of the Maccabees is ignored. Even where it is mentioned in the prayer book it is given only peripheral attention. The essential message was the courage of the Jewish people to remain loyal to their way of life.

In his writings Leibowitz constantly refers to Hanukkah in an attempt to correct what he believes is the distortion of making the Maccabees of Hanukkah a symbol of contemporary Israeli military courage. Hanukkah cannot be used as a paradigm for modern Israel. The Maccabees fought to reestablish the reign of Torah; the Israeli army fight for the reign of secular government. To Leibowitz, the Israeli army resembles the Maccabees less than the Hellenists against whom the Maccabees were fighting. Leibowitz is repelled by what he sees as the attempt of the secular Israeli to distort the tradition in order to legitimize secular nationalist aspirations. Jewish history up to the Emancipation testifies to the Jewish community's covenantal identity and loyalty to God expressed through Halakha. To remove God and Judaism from Jewish history is to empty it of any authentic content. Similarly to make the prophets into social revolutionaries and the Bible into a historical document legitimizing the modern secular community is to distort the seriousness with which one should take a literary document that continually proclaims its religious purpose. Leibowitz abhorred the attempt to change the prayer *Shema Yisrael* into "Hear, Israel, Israel is our people. Israel is one." The secular Zionist revolutionaries must recognize that there is nothing in pre-Emancipation history which could be used to legitimize the building of a secular Jewish society. The Religious Struggle of Yeshayahu Leibowitz

David Hartman, *Catching Visions*

Handwritten mark

LECH LECHA: A SPIRITUAL JOURNEY THROUGH HISTORY

יורשה לי כאן להעיר לגבי מה שכב' כותב על יחסו של רונצווייג להיס-
טוריה. אין רונצווייג סבור שליהדות חסרה תחושה היסטורית. הצדק עם
כבודו כשהוא מציין ש"אין בעולם עם שיש לו זכרון היסטורי כעם היהודי".
ברם רונצווייג מתכוון לשתי תפיסות שונות את ההיסטוריה, אם מותר לומר
לשני מעגלות היסטוריים. להיסטוריה של הגויים מכאן ולהיסטוריה סקראלית
של עם ישראל מאידך גיסא. לפי דעתו של רונצווייג עם ישראל מעולם
לא נכנע להיסטוריה במובנה המקובל - דבר שאינו סותר את תודעתו
העמוקה אשר להשתייכותו למעגל היסטורי שלו - בחינת דרך הישע שנקבעה
לו מאברהם אבינו שהוצא ע"י הצווי האלוהי ממעגלות ההיסטוריה של
הגויים וזו גם המשמעות שלו: "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך";
הצווי האלוהי הוא הכופה על אבי האומה את השוני, את "הבלתי טבעי" -
העקירה המשולשת מהקשרים הטבעיים (מארצך, ממולדתך ומבית אביך)
ואתו צווי הופך את השוני "הבלתי טבעי" לנתונים המכריעים של ההיס-
טוריה היהודית. - הרי זו היא המשמעות של ספורי האבות, של יציאת
מצרים וכו'. כאילו שוב ושוב באו כתבי הקודש להבליט את השוני "הבלתי
טבעי" בחינת המימד היסטורי הבלעדי של העם הגבר.

אנחנו הנחלב
הראינו לה אלוה
(FACING THE SPIRITUAL
PERPLEXITY OF OUR TIME)
ב"ן קורטווייל (Kurzweil)
p.249

הוא ענין שנשאר עם כנען להארץ הקדושה אחר שריתח של ישראל
מצינו בפסוקים שנקראת ארץ כנען אלא הבורח כי כנען הוא עבר. גם כנען לשון הכנעה והוא קיום הארץ שנוצח עכדי ה' וכשפרקנו
עול ולא היינו עכדי לו או עכדי משלנו בנו ועיקר מעלת וקיום הארץ היא בדידותנו וכנעני עכדי לו. וזהו ענין ג' נתגו ע"י ספרין וזהו
מגיהו א"י ובהיותינו במעלה גדולה בא"י קרובי אל הש"י אז ארבעה כאשר יסר איש את בנו ה' אלדך מוסרך יחי' מקים בנו רק אתכם
ידעתי מכל העמים ע"כ אפקור עליכם עונותיכם ותכף וכיר כשחטאו איזה חטאו איש צדיק דוח חק"ה שולח לו יסורין לנקותו ואין לך
טובת גדולה מזה וע"י אמר וכל יאמר שכן חליתי נשוא עון כי היה לו לנשיאת עון: וכבר הארכתי כמסר הזה בשער אהיות בארצך
קדושה מקדושה א"י שאל יתרעם כמו שרר בא"י כשחטאו חסר כל טוב או מוכה כיסורין כי ארבעה וזוהי לו לטובת הכל מצד החסר
לכפרת עון וע"י רמזו במסכת סוכות א"י אלעזר כל הדר בא"י שרוי בלא עון: וצריך האדם דוד בא"י חמיר לזכור בשם כנען המורה
על עברו וזה הכנעה והוא ורימו בדכרו נח שאמר ארור כנען עבר ידיה לאחיו
ולפי הענין הזה ולזכור ארור יהוה כנען אף שנוכל לתרץ כי אמר ארור כנען
בלומר כבר הוא ארור כי משור' גזש הקריכוני שא"ל הש"י ארור אהה משם שורש
כנען ביהו מאזני מרמה ולפי ענינינו נוכל לומר כי לא רצה לומר תיבת יחי' המור'
על העתיד כי ארבע הכנעה: רצוני לומר הנכנעים עבדי ה' חס ברוכים לה' אלא
זה הכנעה ארור הוא ה"ש עבדי יהוה לאחיו ו"ל ישראל הם עבדים לה' ולא לו
העבדי יהוה הוא עבד כלל העול' ארבע וארבע בארץ אשר ה' אלוהי דורש
צריך להיות יותר עבד ונכנע וכמ' ש"דור המע' גר אנכי בארץ בלומר ביותר אני
נשנים עבדני לגר בארץ הקדושה והוא ענין כשואמו חק"ה לא"י על עבדות מצרים
כי גר יהיה ורעך בארץ לא להם קשה לימא בארץ מה וזו לא להם והנה מ"ש רש"י
הוא מתורש שאמר בארץ לא להם ולא אמר בארץ מצריכי אף גרות משא הארצות
בכלל דהא'ר' מאות שנה משונלה יצחק: עור ישמפרשים כי בארץ לא להם כאן
אמר בארץ מצרים לא להם והיה ל' לא למצרים בעצמם היה כמו שכתב רש"י על
הפסוק ואח העם העבדי יוסף לעז' וזכור כדו של' יאמרו המצרים לישאל גרים אתם כי אבל לענינינו מתורש שאמר בארץ מצרים
ותור גרים וזהו הגרות כפ' שמו' כי יהיו בארץ לא להם עבדים לפרעה אכל את' כ' תוכו לחיורם ניום בארצכם כמו שאמר דוד גר אנכי
בארץ ואו וזהו עבדי ה' הכלל העול' ושכי הארץ צריכין לחיות ככנען וכמו גרי' לא יעשו ועיקר לחתישוב באותו מושבו:

וכן מצינו בענין ארץ ישראל, שירושת הארץ
הקדושה שנתן הקב"ה לישראל היא רק בכח הכנעה.
כדאיתא בניצוצי אורות על הזוה"ק (ח"ג קנט:),
וכן בשל"ה הק' פר' לך, שהארץ נקראת ארץ כנען
גם אחרי שניתנה לישראל, לפי שהיא ארץ הניתנת
רק לנכנעים, רק מי שהוא לב נשבר ונדכה וזכה
להרגיש קדושת ארץ ישראל. וזה היה הפגם של
המרגלים, כמש"נ כולם אנשים ראשי בני ישראל,
דמשמעו שהיו אנשים גדולים מאד אבל חסרונם היה
מה שהיו ראשי בני ישראל, שלא היה להם לב נשבר,
ע"כ לא זכו לארץ ישראל. רק טפכם אשר אמרתם
לבו יהיה המה יבואו שמה והם יירשוה, כי ארץ
ישראל נחמה רבה ליתוריה לא יראוהו ויהיו

הוא ענין שנשאר עם כנען להארץ הקדושה אחר שריתח של ישראל
מצינו בפסוקים שנקראת ארץ כנען אלא הבורח כי כנען הוא עבר. גם כנען לשון הכנעה והוא קיום הארץ שנוצח עכדי ה' וכשפרקנו
עול ולא היינו עכדי לו או עכדי משלנו בנו ועיקר מעלת וקיום הארץ היא בדידותנו וכנעני עכדי לו. וזהו ענין ג' נתגו ע"י ספרין וזהו
מגיהו א"י ובהיותינו במעלה גדולה בא"י קרובי אל הש"י אז ארבעה כאשר יסר איש את בנו ה' אלדך מוסרך יחי' מקים בנו רק אתכם
ידעתי מכל העמים ע"כ אפקור עליכם עונותיכם ותכף וכיר כשחטאו איזה חטאו איש צדיק דוח חק"ה שולח לו יסורין לנקותו ואין לך
טובת גדולה מזה וע"י אמר וכל יאמר שכן חליתי נשוא עון כי היה לו לנשיאת עון: וכבר הארכתי כמסר הזה בשער אהיות בארצך
קדושה מקדושה א"י שאל יתרעם כמו שרר בא"י כשחטאו חסר כל טוב או מוכה כיסורין כי ארבעה וזוהי לו לטובת הכל מצד החסר
לכפרת עון וע"י רמזו במסכת סוכות א"י אלעזר כל הדר בא"י שרוי בלא עון: וצריך האדם דוד בא"י חמיר לזכור בשם כנען המורה
על עברו וזה הכנעה והוא ורימו בדכרו נח שאמר ארור כנען עבר ידיה לאחיו
ולפי הענין הזה ולזכור ארור יהוה כנען אף שנוכל לתרץ כי אמר ארור כנען
בלומר כבר הוא ארור כי משור' גזש הקריכוני שא"ל הש"י ארור אהה משם שורש
כנען ביהו מאזני מרמה ולפי ענינינו נוכל לומר כי לא רצה לומר תיבת יחי' המור'
על העתיד כי ארבע הכנעה: רצוני לומר הנכנעים עבדי ה' חס ברוכים לה' אלא
זה הכנעה ארור הוא ה"ש עבדי יהוה לאחיו ו"ל ישראל הם עבדים לה' ולא לו
העבדי יהוה הוא עבד כלל העול' ארבע וארבע בארץ אשר ה' אלוהי דורש
צריך להיות יותר עבד ונכנע וכמ' ש"דור המע' גר אנכי בארץ בלומר ביותר אני
נשנים עבדני לגר בארץ הקדושה והוא ענין כשואמו חק"ה לא"י על עבדות מצרים
כי גר יהיה ורעך בארץ לא להם קשה לימא בארץ מה וזו לא להם והנה מ"ש רש"י
הוא מתורש שאמר בארץ לא להם ולא אמר בארץ מצריכי אף גרות משא הארצות
בכלל דהא'ר' מאות שנה משונלה יצחק: עור ישמפרשים כי בארץ לא להם כאן
אמר בארץ מצרים לא להם והיה ל' לא למצרים בעצמם היה כמו שכתב רש"י על
הפסוק ואח העם העבדי יוסף לעז' וזכור כדו של' יאמרו המצרים לישאל גרים אתם כי אבל לענינינו מתורש שאמר בארץ מצרים
ותור גרים וזהו הגרות כפ' שמו' כי יהיו בארץ לא להם עבדים לפרעה אכל את' כ' תוכו לחיורם ניום בארצכם כמו שאמר דוד גר אנכי
בארץ ואו וזהו עבדי ה' הכלל העול' ושכי הארץ צריכין לחיות ככנען וכמו גרי' לא יעשו ועיקר לחתישוב באותו מושבו:

